

Gondolatok Reinisch Egon halálára

Reinisch Egon tanítóm, kollégám, beszélgetőtársam volt.

2016. novemberében még a Magyar Útügyi Társaság által a születése 90. évfordulójára rendezett ünnepségen méltatták munkásságát, az autópályák vonatkozásában kifejtett iskolateremtő tevékenységét, a fiatal kollégák iránti segítőkészségét. Derűsen fújta el az ünnepi torták gyertyáit, emlékezett a múltbeli történésekre, beszélgetett barátaival, kollégáival.

Látogatásaim során előkerültek szakmai témák, általános társadalmi kérdések... Az Élet. Beszélte arról, hogy fia - a "kis Egon" - újabban műkedvelő történészként tölti szabadidejét, hogy fiúunokája egyetemre jár, a vasúttörténet iránt érdeklődik, modelleket gyűjt, lányunokája a művészeti és műszaki érdeklődését ötvözve építészmérnöknek készül.

Áprilisi látogatásomkor a teraszon - mialatt etette kedvenc kerti madarait - említette, hogy adott szakmai kérdésben a véleményét kérték, konferenciára is hívták. Panaszkodott fájós lábára, de reménykedett... Két hét múlva hű társától szomorú halálhíreről értesültem.

Keresztúry Dezső sorai jutottak eszembe:

Az utas megáll

Hova visz ez az út,
ki itt kiér hova jut?

Hova is?

Hova visz kocsi, repülő, vonat...

Bizonyos, hogy a születés, halál

között borotvaélen járom útjaimat,

mert hogy kezdetem és végem hol, mikor talál,

nincs annál bizonytalanabb!

Reinisch Egon Tivadar 1926. november 15-én, Budapesten született. Nagypapa, édesapja is - az egykori szép kifejezéssel - kultúrmérnökök voltak.

Műszaki tanulmányait közvetlenül a világháború befejeződése után kezdte az akkor még Királyi József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetemen.

A diplomáját 1951-ben már a Budapesti Műszaki Egyetemtől kapta, ahol már hallgatóként a Geodézia Tanszék demonstrátora, majd tanársegéd volt.

Az UVATERV- ben beosztott mérnökként a közúthálózat-fejlesztés küzdelmes helyszíni mérésein dolgozott. 1965-ben osztályvezetővé lépett elő.

Örök álma volt a kiterjedt magyar autópálya hálózat létrehozása. Az "500 km-es koncepció" néven emlegetett program kidolgozása keretében Belgium, Japán törekvéseit tanulmányozta. Az 1975-ben a témában kiadott első szakkönyv elméleti, megalapozó fejezeteit is ő írta.

1964-el megkezdődött a mai hálózat kiépítése és Reinisch Egont, az UVATERV Autópálya-tervező osztály első vezetőjét 1973-ban az 1971-ben létrehozott *Autópálya Főmérnökség* élére helyezték, ahol járta az autópálya egység hányatott útját: Lövház utcai Metro felvonulási épület, Törökbálint, Martonvásár, végül a Fényes Elek utcai székház és a szervezeti fejlődés: 1983. *Autópálya Műszaki Igazgatóság*, 1989. *Autópálya Igazgatóság*.

Dolgos élete ezt követő hányadában az *autópálya üzem* fejlesztésének élt, amint megfogalmazta "nem a beruházás gazdaságossága az egyetlen cél, hanem a megépült autópályák élettartamukon belüli gazdaságos fenntartása és működtetése" - azaz a komplex autópálya üzem. Ezt a szemléletét nyugodt, érvelő stílusa kapcsán a mindenkori felső szakmai vezetés elfogadta és méltányolta.

Kérdemelte a Munka Érdemrend ezüst és arany fokozatát, majd 1990-ben a Magyar Köztársaság Csillagrendjét.

A reményteli új világ civil szervezeteinek is tevékeny részese volt, a Magyar Mérnöki Kamara építőmérnöki tevékenysége elismeréseként az 1849-es független magyar kormány közlekedési miniszteréről elnevezett Csány László díjban részesítette.

Megkapta a Magyar Útügyi Társaság Vásárhelyi Boldizsár díját és a Milliareum Aureum - Arany Mérföldkő díját, a Közlekedéstudományi Egyesület örökös tagságát, a Közúti Szakemberekért Alapítvány életmű díját.

Otthonról hozott német és erre alapozott tökéletes angol nyelvtudását hasznosítva számos külföldi szakmai fórumon - Ausztria, NSzK, NDk, Kanada, Olaszország, Anglia - lépett fel előadóként.

Tudását a hazai felsőoktatásban is kamatoztatta. 1973-ban útépítő-úttervező szakmérnök hallgatóként nála vizsgáztam az autópályák és közutak szolgáltató létesítményei tárgyából.

1983-ban a megyénkénti Közúti Igazgatóságok összevonása kapcsán - Nógrád megye a Budapesti Közúti Igazgatóság alá kerülve - az azonos szervezeten belül dolgozó kollégája lettem.

1990-ben tőle vettem át a műszaki igazgatói posztot, de tanácsadóként még több évtizeden át segítette az én és a beosztásomban engem követő kollégák munkáját is.

Különös kapcsolatteremtő képessége volt: a bonni, a bécsi Szakminisztérium, az NDk-beli Halle-i Autópálya Igazgatóság, az osztrák autópálya társaság - az *ASFINAG* - vezető munkatársai mindig szeretettel fogadták, közreműködésével kaptuk a legújabb információkat.

A munka, a munkahely számára szent volt, a tennivalókban nem ismert munkaidő korlátot. Nem küldte, hanem vezette kollégáit a munka frontján - a terelésekben, a téli védekezésben...

Amint az idézett 90. éves évfordulón mondta: "az autópályák megvalósításán keresztül igyekeztem hazámat szolgálni."

Követelményeket támasztott és mégis jó hangulat vette körül, mindenkinek megvolt a jellemző megszólítása, beceneve.

Visszavonult nyugdíjasként is fáradhatatlan volt. Annak idején a "takarékoskodókkal" szemben következetesen képviselte műszaki meggyőződését a MAUT *Közutak tervezési szabályzata* megújításán dolgozó munkabizottságban. Még vállalta és becsületesen ellátta *A magyar gyorsforgalmi úthálózat első 50 éve* című, múlt évben megjelent enciklopédia lektori munkáit.

Idősebb és fiatalabb, közeli és távolabbi munkatársai, ismerői szeretettel, jó szívvel emlékeznek meg róla, gondolnak rá.

Tisztelt Reinisch Egon, kedves Kolléga!

Emlékműved az élő, működő magyar autópálya hálózat, ami a szervezet önállóvá válásakor 337 kilométer terjedelmű volt, napjainkra közel 1400 kilométerre nőtt és tovább növekszik.

"Hova visz ez az út" idéztem a költőt...
remélem, hogy az égi autópályákon még találkozunk,
hiszem, hogy az égi Atya azzal fogad: "kedveském", megérkeztél!

Emléked megőrizzük, nyugodjál békében!

Elhangzott Reinisch Egon temetésén,
Budapest, Rákoskeresztúr 2017. május 23.

Dr. Szakos Pál
az országos elnökség
választott tagja